

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 22/2025-62

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu Jany Baricovej a sudcov Miroslava Duriša a Miloša Maďara (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], proti postupu Sociálnej poisťovne, ústredia, 29. augusta 8, Bratislava v konaní vedenom pod sp. zn. 5252203740 takto

r o z h o d o l :

1. Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**
2. Žiadosti o ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred Ústavným súdom Slovenskej republiky **n e v y h o v u j e .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Skutkový stav veci a argumentácia sťažovateľky

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 14. októbra 2024 domáha vyslovenia porušenia zákazu diskriminácie podľa čl. 12 ods. 2 a 4 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 14 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov a v jej prítomnosti podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a svojho práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ako aj základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a práva na pokojné užívanie majetku podľa čl. 1 ods. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“), postupom Sociálnej poisťovne, ústredia, 29. augusta 8, Bratislava, v konaní vedenom pod sp. zn. 525220374 [vychádzajúc z obsahu ústavnej sťažnosti a jej príloh, ústavný súd spisovú značku opravil, tak ako je uvedené v záhlaví tohto uznesenia, pozn. (ďalej len „napadnuté konanie“)]. Súčasne navrhuje, aby ústavný súd konštatoval nečinnosť Sociálnej poisťovne ústredia v napadnutom konaní, prikázal jej uskutočniť v prítomnosti sťažovateľky konanie o dôchodkovej dávke pod č. 525220374 (správne zjavne 5252203740, pozn.), ktoré sa začalo 10. júna 2005, vydať a doručiť neprávoplatné vykonateľné rozhodnutie. Sťažovateľka zároveň bez bližšieho odôvodnenia požiadala o ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom.

2. Z obsahu pomerne rozsiahlej ústavnej sťažnosti (56 strán) a jej príloh vyplýva tvrdenie sťažovateľky o nečinnosti ústredia Sociálnej poisťovne, ktorá od 10. júna 2005 (deň doručenia žiadosti sťažovateľky z 8. júna 2005, pozn.) nerozhodla v napadnutom konaní č. 525220374 (správne zjavne 5252203740, pozn.) o jej dôchodkovej dávke. Sťažovateľka opakovane rozporovala procesný postup, keď síce v žiadosti o dôchodkovú dávku pobočka Sociálnej poisťovne pri jej spisovaní uviedla ako „dátum uplatnenia nároku“ 23. máj 2005, avšak podľa sťažovateľky ide o dátum nesprávny, keďže predchádza podpísaniu tejto žiadosti v príslušnej pobočke 8. júna 2005. Zároveň rozporuplne konštatovala, že 23. mája 2005 si neuplatnila a ani uplatniť nemohla nárok na dávku a jej výplatu, pretože rozhodnutie o predbežnom opatrení, resp. predčasnom starobnom dôchodku nebolo v roku 2005 vecou sociálneho poistenia a uplatnila si „len“ nárok na dôchodkovú dávku a nárok na výplatu dávky v podobe starobného dôchodku (napr. s. 3 bod 9, s. 16 body 34 až 36, s. 27 bod 67 ústavnej sťažnosti, pozn.). Sociálna poisťovňa ústredie vydala 27. júla 2005 rozhodnutie č. 5252203740 [sťažovateľke zaslané 17. augusta 2005, pozn. (ďalej len „rozhodnutie sociálnej poisťovne“)], ktorým sťažovateľke priznala predčasný starobný dôchodok a druhým výrokom rozhodnutia jeho zvýšenie. Sťažovateľka považuje označené rozhodnutie Sociálnej poisťovne za nulitný akt, pretože pri jeho vydaní mala Sociálna poisťovňa ústredie prekročiť svoju rozhodovaciu právomoc vyplývajúcu z § 179 ods. 1 písm. a) v spojení s § 210 ods. 1 zákona č. 461/2003 Z. z. o sociálnom poistení v znení neskorších predpisov, a preto sa domáhala preskúmania jeho zákonnosti v rámci správneho súdnictva. Krajský súd v Trnave rozsudkom sp. zn. 34Sd/54/2005 z 25. apríla 2006 napadnuté rozhodnutie Sociálnej poisťovne potvrdil na základe odvolania sťažovateľky Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudkom sp. zn. 5So/70/2006 z 25. apríla 2007 rozsudok krajského súdu potvrdil a dovolanie sťažovateľky uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 1Sdo/49/2007 z 21. augusta 2007 odmietol. Na podklade uvedeného a s dôrazom na potrebu sociálneho zabezpečenia v starobe, absenciu rozhodnutia, a tým aj porušenia zákazu diskriminácie odôvodnila zásah do svojich namietaných práv, ako aj nároky uplatnené v petite ústavnej sťažnosti.

II.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

3. Ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľky predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí senátu ústavného súdu podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) a zisťoval, či ústavná sťažnosť obsahuje všeobecné náležitosti podania (§ 39 zákona o ústavnom súde), všeobecné náležitosti návrhu na začatie konania (§ 43 zákona o ústavnom súde), osobitné náležitosti ústavnej sťažnosti (§ 123, § 124 a § 132 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde) a či nie sú dané dôvody na jej odmietnutie podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

3.1. Keďže sťažovateľ nie je zastúpený advokátom (§ 34 ods. 1 a § 43 ods. 3 zákona o ústavnom súde), ústavný súd pred tým, ako sa začal zaoberať podstatou ústavnej sťažnosti, skúmal, do akej miery nedostatok právneho zastúpenia bráni jej kvázimeritórnemu prejednaniu. Berúc do úvahy skutočnosť, že ústavná sťažnosť obsahuje, odhliadnuc od nedostatku právneho zastúpenia, všeobecné, ako aj osobitné náležitosti požadované zákonom o ústavnom súde, ústavný súd uplatnením materiálneho prístupu k ochrane ústavnosti, a tým aj k ochrane práv a slobôd fyzickej osoby, ktorá je neoddeliteľnou súčasťou jeho rozhodovacej činnosti (k tomu pozri aj

II. ÚS 51/2017, II. ÚS 782/2014), vychádzajúc z obsahu ústavnej sťažnosti, pristúpil k jej predbežnému posúdeniu (m. m. I. ÚS 193/2024).

II.1. K namietanému porušeniu práv podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru:

4. Ústavný súd si pri výklade práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov garantovaného v čl. 48 ods. 2 ústavy osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (napr. II. ÚS 186/2010, I. ÚS 7/2023) a namietané porušenie označených práv sťažovateľky možno posudzovať spoločne.

5. V rámci predbežného prerokovania ústavnej sťažnosti ústavný súd pripomína, že postup ústredia Sociálnej poisťovne v napadnutom konaní bol vo vzťahu k namietanému porušeniu práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy predmetom opakovaného ústavnoprávneho prieskumu, keď uznesením č. k. III. ÚS 338/08-37 z 15. októbra 2008 podanú ústavnú sťažnosť ako celok pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie odmietol. V poradí druhú ústavnú sťažnosť rovnako z nedostatku svojej právomoci ústavný súd uznesením č. k. II. ÚS 355/08-66 z 24. septembra 2008 odmietol a tretiu ústavnú sťažnosť namietajúcej postup aj rozhodnutie Sociálnej poisťovne ústavný súd uznesením č. k. IV. ÚS 338/08-60 z 30. októbra 2008 odmietol ako podanú oneskorene, pričom v tomto prípade ústavný súd posudzoval aj prípadný zásah do čl. 12 ods. 4 ústavy. Keďže sťažovateľka naďalej namieta nečinnosť ústredia Sociálnej poisťovne, ústavný súd rezultuje, že označené rozhodnutia ústavného súdu sa svojou povahou týkajú len podmienok konania, a preto nezakladajú prekážku veci rozhodnutej [§ 55 písm. a) zákona o ústavnom súde].

6. Pri posudzovaní ústavnej sťažnosti sťažovateľky ústavný súd vychádzal z princípu subsidiarity svojej právomoci pri rozhodovaní o sťažnostiach podľa čl. 127 ods. 1 ústavy (m. m. III. ÚS 149/04, IV. ÚS 199/2022) a v súlade so svojou rozhodovacou činnosťou (m. m. I. ÚS 26/2024, I. ÚS 532/2024) pripomína, že každý, kto tvrdí, že jeho práva alebo právom chránené záujmy boli porušené alebo priamo dotknuté rozhodnutím orgánu verejnej správy, opatrením orgánu verejnej správy, nečinnosťou orgánu verejnej správy alebo iným zásahom orgánu verejnej správy, sa môže za podmienok ustanovených týmto zákonom domáhať ochrany na správnom súde [§ 2 ods. 2 Správneho súdneho poriadku (ďalej aj „SSP“)]. Konanie pred správnym súdom je jednou zo záruk ochrany základných ľudských práv a slobôd a ochrany práv a oprávnených záujmov účastníkov administratívneho konania (§ 5 ods. 2 SSP). Správne súdy v správnom súdnictve preskúmajú na základe žalôb zákonnosť rozhodnutí orgánov verejnej správy, opatrení orgánov verejnej správy a iných zásahov orgánov verejnej správy, poskytujú ochranu pred nečinnosťou orgánov verejnej správy a rozhodujú v ďalších veciach ustanovených týmto zákonom (§ 6 ods. 1 SSP).

7. Podstatou ústavnej sťažnosti je tvrdenie sťažovateľky o nečinnosti ústredia Sociálnej poisťovne, keďže o jej žiadosti z 23. mája 2005, resp. z 8. júna 2005 nemalo byť dosiaľ vôbec rozhodnuté a Sociálna poisťovňa ústredie rozhodla o niečom inom, čo sťažovateľka nepožadovala a o čom Sociálna poisťovňa ústredie ani nebola oprávnená rozhodovať. Z predneseného sťažovateľka odvodzuje aj zásah do ostatných namietaných práv.

8. V tejto súvislosti ústavný súd dáva do pozornosti inštitút žaloby proti nečinnosti orgánu verejnej správy podľa § 242 až § 251 SSP, a to ako účinný prostriedok nápravy (m. m. II. ÚS 470/2020,

I. ÚS 64/2021, IV. ÚS 199/2022, I. ÚS 299/2023), ktorý na rozdiel od konania proti nečinnosti podľa § 250t a § 250u Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“) neskončí vyhovením žaloby, ale až odstránením nečinnosti, ktoré je žalovaný orgán verejnej správy povinný preukázať správne mu súdu v určenej lehote. Je tak povinný urobiť zaslaním vydaného rozhodnutia, opatrenia alebo oznámenia o vykonanom úkone, prípadne o začatí administratívneho konania v určenej lehote správne mu súdu (§ 250 ods. 1 druhá veta SSP). Ak žalovaný svoju nečinnosť v určenej lehote bezdôvodne neodstráni, správny súd mu môže uložiť pokutu až do výšky 2 000 eur, a to aj opakovane [§ 80 ods. 1 písm. d), § 80 ods. 2 prvá veta, § 251 ods. 1 SSP]. Takto rozhodnúť môže správny súd aj bez návrhu, pričom ak rozhoduje na návrh, nie je viazaný výškou pokuty v ňom uvedenou (§ 80 ods. 2 druhá veta SSP). Nová právna úprava účinná od 1. júla 2016 je teda oproti pôvodnej (§ 250t a § 250u OSP) konzekventnejšia, pretože následok nerešpektovania súdneho rozhodnutia zo strany žalovaného orgánu verejnej správy neprenáša na žalobcu, ktorý už nemusí podať ďalšiu žalobu, o ktorej by sa rozhodovalo v novom konaní (I. ÚS 533/2023, I. ÚS 26/2024).

9. Navyše, s účinnosťou od 1. júla 2023 platí aj novela Správneho súdneho poriadku, zákon č. 239/2023 Z. z., podľa ktorej sa žalobca v zmysle § 242 ods. 1, § 250 ods. 3 až 5 a § 251 môže žalobou domáhať okrem odstránenia nečinnosti orgánu verejnej správy v začatom administratívnom konaní aj primeraného finančného zadost'učinenia vzniknutého v dôsledku nečinnosti orgánu verejnej správy.

10. Vzhľadom na okolnosti predmetnej veci, keď Sociálna poisťovňa ústredie rozhodla a jej rozhodnutie bolo preskúmané všeobecnými súdmi, avšak sťažovateľka naďalej trvá na nečinnosti ústredia Sociálnej poisťovne (body 2 a 7 tohto uznesenia, pozn.), sa práve žaloba proti nečinnosti orgánu verejnej správy podľa § 242 a nasl. SSP javí ako právny prostriedok spôsobilý poskytnúť ochranu označeným právam sťažovateľky. Predmetom konania o nečinnosti orgánu verejnej správy je totiž aj zisťovanie správneho súdu, či došlo k nečinnosti orgánu verejnej správy v špecifikovanom konaní. Ak správny súd nezistí nečinnosť, žalobu zamietne (§ 249 SSP). Ak, naopak, dospeje k záveru o dôvodnosti žaloby (t. j. zistí nečinnosť orgánu verejnej správy), žalobe vyhovie (§ 250 SSP). Možno konštatovať, že správny súd pred rozhodnutím o nečinnosti orgánu verejnej správy musí aspoň implicitne ako predbežnú otázku skúmať, či špecifikované konanie bolo právoplatne skončené alebo nie, resp. či ešte existuje povinnosť orgánu verejnej správy ďalej konať a rozhodnúť. Zistenie nečinnosti totiž nevyhnutne musí byť založené na predpoklade, že orgán verejnej správy má povinnosť konať a rozhodnúť aspoň v nejakom rozsahu (m. m. IV. ÚS 199/2022).

11. Žaloba proti nečinnosti orgánu verejnej správy podľa § 242 a nasl. SSP je preto v prípade sťažovateľky účinným právnym prostriedkom nápravy, keďže by mohla mať kvázi meritórny účinok na imanentnú otázku, či má naozaj Sociálna poisťovňa ústredie rozhodnúť o jej žiadosti z 23. mája 2005, resp. z 8. júna 2005, alebo, naopak, už bolo v predmetnej veci rozhodnuté. Navyše, platí, že pred meritórnym rozhodnutím o ústavnej sťažnosti (t. j. pred záverom o tom, či v napadnutom konaní došlo k zbytočným priet'ahom) by si ústavný súd musel nevyhnutne urobiť predbežný záver o tom, či napadnuté konanie bolo právoplatne skončené, čím by zjavne nahrádzal právomoc správneho súdu podľa už uvedených ustanovení Správneho súdneho poriadku.

12. Ak teda zákon podmieňuje prípustnosť ústavnej sťažnosti vyčerpaním opravných prostriedkov alebo iných právnych prostriedkov, ktoré zákon poskytuje sťažovateľovi na ochranu jeho práva, tak o to viac je podmienkou prípustnosti sťažnosti uplatňovanie práva, ktorého porušenie sťažovateľ namieta, riadnym, zákonom predpísaným spôsobom (m. m. III. ÚS 1/04). Sťažovatelia nemajú podľa ústavy, zákona o ústavnom súde a stabilizovanej judikatúry ústavného súdu na výber, ktorý z oboch ústavne existujúcich systémov súdnej ochrany využijú, ale sú povinní postupovať od súdnej ochrany poskytovanej všeobecnými súdmi k súdnej ochrane, na ktorú je kompetentný ústavný súd. Toto „poradie“ sa nedá sťažovateľmi ovplyvniť a jeho vnútorná logika vychádza z toho, že aj všeobecné súdnictvo je zodpovedné za ochranu základných práv a slobôd na úrovni jeho právomocí (čl. 142 ods. 1 ústavy v spojení s čl. 1 Civilného sporového poriadku). Iba za predpokladu, že sťažovatelia vyčerpajú všetky im dostupné právne prostriedky súdnej a inej právnej ochrany svojho základného práva alebo slobody a pri ich uplatnení nie sú úspešní, môžu sa uchádzať o ochranu tohto základného práva alebo slobody sťažnosťou podanou ústavnému súdu podľa čl. 127 ods. 1 ústavy (m. m. IV. ÚS 193/2010, I. ÚS 178/2011, IV. ÚS 453/2011, III. ÚS 703/2017, IV. ÚS 158/2018). Vyčerpanie všetkých opravných prostriedkov alebo iných právnych prostriedkov, ktoré zákon sťažovateľovi na ochranu jeho základných práv alebo slobôd účinne poskytuje a na použitie ktorých je sťažovateľ oprávnený podľa osobitných právnych predpisov, neznamená samotné podanie oprávnenou osobou, ale až rozhodnutie o ňom príslušným orgánom (m. m. IV. ÚS 177/05, IV. ÚS 180/2010). Podmienka vyčerpania právnych prostriedkov, ktoré zákon sťažovateľovi priznáva na ochranu jeho základných práv a slobôd, sa nevyžaduje, ak sťažovateľ preukáže, že tieto právne prostriedky nevyčerpal z dôvodov hodných osobitného zreteľa, ktoré musí preukázať sám sťažovateľ (I. ÚS 33/03, II. ÚS 258/2024).

13. Napokon o povinnosti iniciovať pred podaním ústavnej sťažnosti konanie proti nečinnosti orgánu verejnej správy podľa vtedy účinného § 250t Občianskeho súdneho poriadku bola sťažovateľka poučená už v uznesení ústavného súdu č. k. II. ÚS 355/08-66 z 24. septembra 2008. Sťažovateľka sa však ochrany svojich práv na správnom súde podľa Občianskeho súdneho poriadku a ani prostredníctvom žaloby proti nečinnosti orgánu verejnej správy podľa § 242 a nasl. SSP nedomáhala, resp. toto v ústavnej sťažnosti neuviedla a dôvody hodné osobitného zreteľa pre nevyčerpanie tohto inštitútu nápravy nepreukázala, a tým sa založil dôvod na odmietnutie jej ústavnej sťažnosti pre neprípustnosť podľa § 56 ods. 2 písm. d) v spojení s § 55 písm. d) a § 132 ods. 2 zákona o ústavnom súde (bod 1 výroku tohto uznesenia).

II.2. K namietanému porušeniu práv podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a čl. 1 ods. 1 dodatkového protokolu a práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy:

14. Keďže sťažovateľka porušenie základného práva vlastniť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a práva na pokojné užívanie majetku podľa čl. 1 ods. 1 dodatkového protokolu, ako aj práva na prerokovanie vecí v jej prítomnosti podľa čl. 48 ods. 2 ústavy odvodzuje od nečinnosti a prezentovaných zbytočných priesťahov ústredia Sociálnej poisťovne v napadnutom konaní, avšak ústavný súd v tejto časti ústavnú sťažnosť ako neprípustnú odmietol (bod 13 tohto uznesenia, pozn.), ústavnému súdu nezostávalo iné ako ústavnú sťažnosť v rozsahu ostatných namietaných práv z dôvodu jej neopodstatnenosti podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde odmietnuť (bod 1 výroku tohto uznesenia).

II.3. K namietanému porušeniu čl. 12 ods. 2 a 4 ústavy a čl. 14 dohovoru:

15. Ústavný súd dáva primárne do pozornosti obsah čl. 12 ústavy (obdobne čl. 14 dohovoru), ktorý nemá charakter základného práva a slobody, resp. ľudského práva a základnej slobody, ktorého ochrany by sa bolo možné samostatne domáhať pred ústavným súdom v konaní o sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy. Jeho aplikácia sa v ústavných sťažnostiach viaže na porušenie individuálne určeného ústavného práva alebo slobody sťažovateľa, a preto požiadavka na vyslovenie porušenia čl. 12 ústavy bez vzťahu ku konkrétnemu ústavnému právu alebo slobode sťažovateľa je zjavne neopodstatnená (m. m. I. ÚS 34/96, II. ÚS 85/01, II. ÚS 167/04, I. ÚS 509/2012, III. ÚS 87/2011, IV. ÚS 281/2012, I. ÚS 700/2023).

16. Keďže sťažovateľka síce porušenie zákazu diskriminácie podľa čl. 12 ods. 2 a 4 ústavy a čl. 14 dohovoru spája s iným právom (čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru – bližšie bod 1 tohto uznesenia, pozn.), avšak ústavný súd v tejto časti ústavnú sťažnosť ako neprípustnú odmietol (bod 13 tohto uznesenia, pozn.), ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľky pri predbežnom prerokovaní v tejto časti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú (bod 1 výroku tohto uznesenia).

17. Z dôvodu odmietnutia ústavnej sťažnosti ako celku sa ústavný súd ďalšími požiadavkami sťažovateľky nezaoberal, keďže rozhodovanie o nich je podmienené vyslovením porušenia označených práv.

II.4. K žiadosti o ustanovenie právneho zástupcu:

18. Vo vzťahu k žiadosti sťažovateľky o ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom je potrebné poznamenať, že ústavný súd môže v zmysle § 37 ods. 1 zákona o ústavnom súde ustanoviť fyzickej osobe alebo právnickej osobe právneho zástupcu (t. j. advokáta), ak taká osoba o to požiada, ak to odôvodňujú jej majetkové pomery a nejde o zrejme bezúspešné uplatňovanie nároku na ochranu ústavnosti. Tieto tri predpoklady na ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom musia byť splnené súčasne. Ak hoci len jeden z týchto predpokladov nie je splnený, nemožno právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom ustanoviť (m. m. III. ÚS 265/2014).

19. S prihliadnutím na výsledok posúdenia aktuálnej ústavnej sťažnosti ústavným súdom je evidentné, že išlo o zrejme bezúspešné uplatňovanie nároku na ochranu ústavnosti, teda v danom prípade neboli splnené podmienky na ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom. Z tohto dôvodu, ako aj z pre absenciu akéhokoľvek bližšieho odôvodnenia žiadosti o ustanovenie právneho zástupcu ústavný súd tejto žiadosti sťažovateľky (podľa § 37 ods. 1 zákona o ústavnom súde) nevyhovel (bod 2 výroku tohto uznesenia).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 16. januára 2025

Jana Baricová
predsedníčka senátu